

naar man vidste, hvormegret Finantsbudgettet blev bebyrdet ved at gaae fra de 800 til 1100 Rbd. i Overeensstemmelse med Ændringsforslaget, hvorimod den Tvivl, der er om, hvad det egentlig er, der paa denne Maade voteres, kan afholde Mangen, der ellers vilde have stemt for Forslaget, fra at give det sin Stemme.

Hvis Sagen nu, naar dette Ændringsforslag vedtoges, kunde udsættes en Tid, som ikke lader sig beregne, saaledes som den ærede Finantsminister udtrykte det, saa vilde jeg ganske sikkert strax stemme imod det; men jeg kan ikke Andet end nære det bestemte Haab, at, naar Ændringsforslaget gaaer igjennem idag, og vi derefter vedtage Loven imorgen, da vil den kunne blive overgivet til Folkethinget saa bestimeligt, at dette Thing meget vel kan afgive sit Votum om den, forinden Møderne i dette Aar slutes. Det er mig aldeles ubekjendt, at der skulde være Tale om at slutte Møderne saa tidligt; jeg veed kun, at vi nu skrive den 15de December, og jeg kan derfor paa ingen Maade antage Andet, end at der jo maa blive rigelig Tid til at lade denne Sag blive underkastet en eneste Behandling i Folkethinget. Og selv i det ugunstigste Tilfælde, at Folkethinget ikke skulde være af den Formening at burde imødekomme Landstingets Ænske, da tilsigtes der jo efter min ærede Sidemand's (Madvigs) Udtalelser ikke paa nogen Maade at gjøre det til Gjenstand for fortsat Tvist imellem Thingene, om Loven skal have den ene eller den anden Form, men det er kun et simpelt Ænske, der fra Landstingets Side udtales om, at Folkethinget vil tage under Overveielse under de nærværende Forhold, om det, efterat der har udtalt sig her en saadan Stemning for en Forhøielse, der vistnok i det Hele taget ikke vil være af nogen særdeles bebyrdende Natur, ikke vil lade sig bevæge til at gaae dette Skridt videre; der kan efter de her saaldne Erklæringer og alt, hvad der her er yttret, ikke være nogen Tvivl om, at Landstinget da ikke længere vil modsætte sig, at Loven udkommer i den Skikkelse, hvori den nu foreligger. Jeg troer derfor, at i ethvert

Tilfælde hele Sagen vil kunne være afgjort inden Juul, og at der saaledes kun er Tale om et aldeles uvæsentligt Ophold, imedens ligeoverfor staar Muligheden af at give denne Lov en langt billigere og heldigere Løsning, end den, der for Diebliffet er Tale om.

Rundsteen: Det var vistnok ønskeligt, om vi i Almindelighed kunde være fri for den Slags Sager, der gaae ud paa at tilstaae Embedsmand Tillæg til deres Rønning hvad enten det nu angaaer en enkelt Person eller det angaaer en heel Klasse af Embedsmænd. Slige Sager have for meget Udseende af Raadesager og nærme sig altsaa meget til det saakaldte Gratialevæsen, som man jo i det Hele taget i den senere Tid, og det vistnok med Rette, har søgt at fjerne sig fra saameget som muligt. Men Omstændighederne kunne dog undertiden gjøre, at man maa afvige fra en saadan Anskuelse. De Aar, vi nyligt have gennemlevet, have jo medført en Forhøielse af Prisen paa mange af Livets nødvendige Gjenstande, og der er vel al Rimelighed for, at ogsaa den nærmeste Fremtid vil medføre deels de samme Priser og maaskee endnu høiere. Hvad synes nu vel da at være det Naturligste at gribe til? Mon ikke i det Hele taget at tilstaae Embedsstanden et saadant Tillæg, der kunde svare til Tidsomstændighederne, ikke en enkelt Embedsmand eller en heel Klasse, men hele Standen, forsaavidt den er lønnet med Penge? Men her træder jo vistnok en vigtig Forhindring veien, idet man siger, at den finantsielle Tilstand tillader ikke Saadant; jeg er ikke Finantsmand nok til at kunne bedømme en Sag af saa stor Vigtighed; men hvor man ikke formaaer at gjøre det Hele, der bør man idetmindste stræbe efter at gjøre, hvad man formaaer, og komme til Hjælp, saavidt man har Øyne dertil, og saavidt som i Særdeleshed Retfærdighed og Billighed fordrer det; Embedsstanden har nemlig opoffret sig til denne sin Stilling, har uddannet sig dertil, har nu engang sat sig ind i visse Livsvilkaar, og den kan ikke søge sin Tjeneste hos nogen Anden.